

ли, виждь го пакъ възнакъ на земята, не са мърда вече, . . . нави са! . . . нави са повтори Панса. Изведете ги вънъ и дайте пия саби и брони.

— Еднѣ, рекохъ служителитъ, боимъ са че Тетродій не е въ сѣстояние . . . да испытамы.

— Тѣй сторете.

Но слѣдъ малко са върнахъ и извѣстихъ съ жалость че той злочестивитъ бѣдѣствувалъ, или поне не е въ сѣстояние да са появи живъ на арената.

— Нека остане слѣдователно Лидонъ за да замѣсти нѣкой гладиаторъ, който би са навилъ, срѣщо противника му.

— Тѣй рѣши Панса и народътъ искаа въсторженно благодареніе, подиръ туй пакъ са умълча сичко.

Загубихъ пакъ музикалнитъ оркестръ, и другитъ четири гладиатори изгледахъ люто единъ другго и пожелахъ наченванъето на борбата.

— Тѣзи дватата римляни познаваатъ ли ги Клодіе? тѣ отъ прочутитъ ли сѣ или не?

— Сега да ти кажъ Лепиде; Евмолпъ е превъсходенъ во второстепененъ гладиаторъ. Непина, който е по късъ, не съмъ го виждалъ другий пать, знамъ само че е сынъ на единъ императорскій гладиаторъ, и за туй принадлежи на превъсходна школа. Тѣ безъ сумнѣніе ще ни повеселятъ, но азъ не съмъ вече да направилъ състезаніе за да си поправилъ пагубитъ, сѣннахъ са. Лидоне проклетый! кой са надѣше че е былъ толкози искусенъ и честитъ.

— Ето азъ, Клодіе, отъ състраданіе оставямъ на твой изборъ условіята на състезаніето.

— Слѣдователно десетъ сестреци за Евмолпа.

— Туй не бива! ты самъ каза че противникътъ му е ученикъ! Не, не, състезаніето е не съразмѣрно.

— Нека бѣде десетъ срѣщо осемъ!

— Пріемамъ.

Когато единоборствата въ цирка са върнахъ по горѣреченния начинъ на ний должитъ сѣдалища сѣдѣше единъ человекъ който гледаше на тѣхъ съ болезнено участіе. Старыйтъ баща на Лидона, ако и да имаше отвращеніе къмъ зрѣлищата като христіанинъ, той не можеше отъ чувството на страха и на безпокойствіето за сына си да са стърни и доде да види смѣбата му. Той единъ помежду зрителитъ отъ сѣциа редъ на простомудіето нито чуваше нито виждаше друго освенъ образа на доблестния си сынъ. Нито дума цалѣво